

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1.919 van 24 september 2007
in de zaak 11.919/IIde kamer

In zake:

Gekozen woonplaats:

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], van Chinese nationaliteit, op 24 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 mei 2007 houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN MALDEGHEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST.

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekster diende op 8 mei 2007, in functie van haar Belgisch kind (° Gent, 27 februari 2007), een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 29 mei 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 29 juni 2007 ter kennis gebracht van verzoekster.

09/09/07 11:50

De beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

*"(...) Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn:
Betrokkene kan onmogelijk ten laste zijn haar Belgisch minderjarig kind.
(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

Over de ontvankelijkheid van het beroep:

2.1.1. De minister van Binnenlandse Zaken werpt op dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is bij gebrek aan een vermelding van de feiten en een woonplaatskeuze, zoals bedoeld in artikel 39/69, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.2. In het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoekster verblijft te 9000 Gent, Blijde Inkomststraat 39 en wordt een summiere uiteenzetting van de feiten gegeven. Het doel van artikel 39/69, § 1, tweede lid, van Vreemdelingenwet is dehalve bereikt.

De exceptie is ongegrond.

Over de gegrondheid van het beroep:

2.2.1. Verzoekster voert, in een eerste middel, aan dat in de akte van kennisgeving nog gewag gemaakt wordt van de mogelijkheid om een beroep in te leiden bij de Raad van State en dat geen rekening werd gehouden met de procedure die van toepassing is sedert 1 juni 2007 en waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, in onderhavige zaak, bevoegd is om als annulatierechter uitspraak te doen.

2.2.2. Een gebrek in de kennisgeving heeft echter geen invloed op de wettigheid van de bestreden beslissing. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (R.v.St., nr. 141.068, 23 februari 2005). Het aangevoerde gebrek heeft verzoekster bovendien niet verhinderd om een ontvankelijk beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert, in een tweede middel, de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 18 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: EG-verdrag) en de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht (hierna: richtlijn 90/364/EEG). Zij betoogt dat aan de ouder van een EU-onderdaan zonder uitzondering een permanent verblijfsrecht dient toegekend te worden. En verwijst hierbij naar het arrest nr. C 200/02 van 19 oktober 2004 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (arrest Chen) en een advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

2.3.2. De richtlijn 90/364/EEG werd opgeheven en vervangen door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG).

Het artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, luidt als volgt:

"Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen."

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoekster, noch de persoon in functie van wie zij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoekster, van Chinese nationaliteit, vraagt immers om de vestiging, in België, in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist ontbreekt in casu.

Aangezien verzoekster geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38/EG, kan zij zich, los van de vraag naar de directe werking, niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn.

Ook de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, inzake artikel 18 van het EG-verdrag, is niet dienstig. De aangehaalde rechtspraak heeft immers betrekking op de toepassing van het Europees gemeenschapsrecht, terwijl in onderhavige betwisting het Europees gemeenschapsrecht niet speelt. Verzoekster vraagt immers de vestiging in functie van een Belgisch onderdaan en deze Belgische onderdaan ontleent zijn verblijfsrecht in België aan zijn nationaliteit en niet aan het gemeenschapsrecht. Daarnaast stelt het Hof van Justitie uitdrukkelijk, in het door verzoekster geciteerde arrest, dat de Europese regelgeving die een verblijfsrecht toekent aan bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van een Unieburger niet kan ingeroepen worden, indien de Unieburger zelf ten laste komt van deze bloedverwant, zelfs indien deze bloedverwant daadwerkelijk voor de Unieburger zorgt en hem wenst te begeleiden.

In het kader van de hem, overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, toegewezen bevoegdheid kan de Raad slechts een wettigheidstoetsing doorvoeren. De bestreden beslissing dient dus niet getoetst te worden aan een niet bindend advies dat in het kader van een andere procedure, door de Commissie van Advies voor de Vreemdelingen, werd verleend.

2.3.3. Artikel 8 EVRM omvat het recht op de eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huys en zijn briefwisseling."

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan niet betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van

de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bloedverwanten in de opgaande lijn van een Belg die ten laste zijn van deze Belg tot vestiging kunnen worden toegelaten. Verzoekster betwist niet dat zij niet ten laste is van haar Belgisch kind. Aangezien verzoekster niet aantoont onder het toepassingsgebied van artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet te vallen kan zij de schending van dit artikel niet nuttig aanvoeren en een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending uitmaken van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 153.366, 9 januari 2006).

2.4.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekster betoogt dat deze richtlijn directe werking heeft en dat de bestaande Belgische verblijfprocedures voor EU-burgers niet meer kunnen worden toegepast.

2.4.2. Zoals hoger aangetoond is verzoekster geen begunstigde van de richtlijn 2004/38/EG zodat, los van de vraag naar de directe werking van de bepalingen van de richtlijn, de regels vervat in de richtlijn niet nuttig kunnen ingeroepen worden.

Het middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen enkel gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

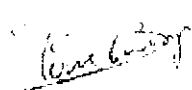
wind. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP,

G. DE BOECK.

RvV 11 910

4